

142. I Skoven, hvor jeg vandred.

143

(Skovminder.)

E. Horneman.

Allegretto.

p

1. I Skoven, hvor jeg vandred, da jeg var ung og glad, er In-genting for-

an-dret, ej Stub, ej Blomst, ej Blad. Med Vemodsfryd fornemmer endnu min vak-te

Sans de samme Fuglestemmer, den samme Duft og Glans, de samme Fugle-

stemmer, den samme Duft og Glans.

2. End leve tusind Minder
Her fra min fjerne Vaar;
Fra hver en Luft, der vinder,
Et fordums Suk jeg faar.
Skovduens Kluk og Klage
Er lige elskovsblid,
! Og tryller sødt tilbage
Mig til en svunden Tid.!

3. De vilde Anemoner
Har end det gamle Skjær,
End klinge fjerne Toner,
Som gik mit Hjerte nær;
Den høje Poppel krør sig
End lige stolt og rank,
! Og Bækken endnu snor sig
Om Stenen lige blank.!

4. Mig vinker hver en Bille,
Hver Sommerfugl, hver Bi,
Jeg ved nok, hvad de ville,
Og fejrer mig deri:
De hyde mig at lukke
Vidt op min Tankes Blik;
! I Klokkeblomstens Krukke
Credentse de mig Drik.!

5. Men Mindets Skaal, de rækker,
Gjør ej mit Hjerte svagt;
Det hæver sig og strækker
Sig med forynget Magt.
I dette grønne Mørke,
I Sommerduftens Flod
! Det føler ny sin Styrke
Og faar det gamle Mod.!

6. Thi jeg er ingen Daare,
Som har den vandle Skik
At spille Suk og Taare
Paa Tiden som hengik.
Ak! Alt hvad der kan tænkes
At gjøre Glæden rig,
! Det Bedste, der kan skjænkes,
Har Tiden skjænket mig.!

Chr. Winther.